

CSAK NE LEGYEN KÉSŐ

Szenvedett a Krisztus... A keresztfa súly
Gyöngé, sebes vállát a földre lesújtja.
Összetörve fekszik az Isten Báránya,
Senki sincs, ki szánja.

Kegyetlen pribékek durván megragadják,
A káromló szavak szívét úgy szaggatják,
Ajka töredeztve bocsánatát zengi...
Nem érti meg senki.

Végre eltűnik a sötét Golgota,
Melyet bűn, árulás, szenvedély alkotta...
És szenved a Krisztus kereszt re szegezve,
Nincs , ki megkönnyezze.

Csak a nagy természet gyászol és kesereg.
Megdöbbenve némán áll a bűnös sereg,
Már veri a mellét, már mindenre kész ő,
De már késő... késő...

És szenved a Krisztus... készül halálára,
Súlyos keresztet rakunk a vállára,
S űzzük bűneinkkel, durva, pribék módon
A keserves úton.

De majd észretérve, megdöbbenve állunk:
Hisz az Ő halála, az a mi halálunk!
És verjük a mellünk, megértve már érzőn,
Csak ne legyen későn!